nomen essentiale, & Gregorius Nazanzenus libro A
quinto suæ Theologiæ circa finem multa dicit de
Distin.18. hac re quæ sunt contra Durandum. Nominales vt
est Gabriel, & Ocham, male etiam docent hic, Spi-
ritum Sanctum ab æterno esse donatum, quando-
quidem non est donatus creaturis, quia nondum
erant, nec donatus est patri a filio, quia filius nihil
donat Patri. Notandum etiam quod donum est
duplex; independens, & dependens, & hoc depen-
dens quatuor modis esse potest, primo communi-
ter, & est illud bonum quod libere, voluntarie, &
gratuite communicatum est creaturæ de quo Apo-
stolus ait quid habes homo quod non accepisti.
Secundo capitur donum stricte, & sic est omne bo- B
num collatum libere a Deo ipsi creaturæ, spectans
ad ordinem supernaturalem, vt iustificatio impij
dicitur donum Dei vt ait Apostolus Deus est qui
iustificat. Tertio capitur strictius & sic donum est
omne bonum quod Deus liberaliter communicat
creaturis sine ipsis cooperantibus, & sic fides, spes,
charitas, &c. dicuntur dona Dei, vt ipsemet Apo-
stolus docet, fides est donum Dei. Vltimo capitur
strictissime pro omni bono collato a Deo sic quod
est essentialiter gratuitum ad gratiam gratum fa-
ciente, & sic septem dona Spiritus Sancti dicuntur
dona Dei. Donum vero independens tripliciter
capi potest, primo pro omni re quæ gratiose dona- C
tur & confertur, & illo pacto omnes tres personæ
diuinæ, & essentia sunt dona per identitatem, vt do
q.38. art.1. cet Sanctus Tho.p.p.&c. Secundo modo accipitur
donum pro re quæ gratiose confertur, sed est di-
stincta a donante realiter, & sic est nomen perso-
nale conueniens Filio, & Spiritui Sancto, de Filio
Esai. cap.9. habetur Esaiæ, filius datus est nobis &c. & de Spiri-
Ioan. c.14. tu Sancto scribitur Ioannis, Ego rogabo Patrem, &
alium paraclitum dabit vobis &c. Et hoc commu-
niter loquendo quia donum, & datum proprie lo-
quendo differunt, si quidem donum importat apti-
tudinem ad dandum, datum autem dationem in
actu. Tertio potest accipi donum pro eo quod gra D
tiose confertur, & est prima ratio donandi, & pri-
mum donum, & sic tantummodo conuenit Spiri-
tui Sancto, qui procedit a Patre & Filio per modu
amoris, qui amor est prima ratio donandi, & pri-
mum donum: de quibus omnibus lege Caietanu
prima parte Sancti Thomæ in expositione secundi
articuli &c. Possumus etiam aliter dicere, & expli-
care hanc veritatem asserentes donum tribus mo-
dis vsurpari posse, primo in communi & in genere,
& sic importat gratuitam, & liberalem donationē
sine aliqua spe retribuendi, & sic diuina essentia nō
est hoc modo dicenda donum quandoquidem
communicatur Filio, & Spiritui Sancto necessario, E
Cap.26. & non libere, nec obstat quod scribitur Ioannis,
Pater quod dedit mihi maius omnibus est, quæ
verba intelliguntur de diuina essentia, vt scribitur
in Capitulo damnamus, de summa Trinitate, & fi-
de catholica, quia aliud est dare, & aliud donare,
quandoquidem dare importat quamcunque da-
tionem siue ex necessitate, siue ex liberalitate; se-
cundo modo vsurpatur donum pro eo quod pro-
cedit ab alio, & sic diuinum verbum cum procedat
a Patre dicitur donum. Tertio modo sumitur do
num pro eo quod procedit secundum quandam
donationem, & processionem quæ suapte natura
est amor, qualis est spiratio passiua Spiritus Sacti,
vt docet Augustinus 4. de Trinitate, & sic est pro- Cap.20.
prium nomen tertiæ personæ diuinæ sicuti proce-
dere a Patre, & a Filio, & hoc competit sibi ab æter
no: donari tamē actu, & quod nobis illabatur con-
uenit ei ex tempore per relationē rationis eius ad
creaturas, tamen illa relatio nō conuenit illi ratione
proprietatis personalis, vnde notanda est hæc regu
la, quod omnis relatio Dei ad creaturas nō potest
illi competere ratione proprietatis personalis, sed
ratione essentialis quod includit in se sicuti verbo
diuino conuenit relatio ad creaturas, nō quatenus
Filius, sed quatenus includit notitia quæ est essen-
tialis, similiter Spiritui Sancto conuenit relatio ad
creaturas non quatenus spirator, sed quatenus di-
cit amorem essentiale omnibus personis diuinis.

Distinctio Decimanona.

PRæsens dist. tres continet quæstiones in qua- q. 41. art.5.
rum prima hæc tantummodo conclusio dispu Ioan. 14.
tatur, quælibet diuina persona est in alia qua-
libet, hanc ponit Sanctus Thom.p.p.quæ conclusio
est de fide tenenda vt scribitur Ioan. Ego in Pater,
& Pater in me est, propterea circa veritatem eius
nulla est difficultas: sed cadit sub opinionibus ra-
tio qua vna persona sit in alia, quæ dicitur ratio cir
cuminsessionis, circuminsessio ipsa dicitur quod
vna persona est in alia, sed circa ipsam rōne extant
diuersa sententia, & prima est Henrici in Summa vbi p.2.q.1.ar.1
explicando hoc negocium dicit quod vna perso-
na diuina non est in alia secundum totum vt vinū
in Amphora, neque per partem, quæ non sit eius in
quo est vt auis in laqueo per pedem, sed est in alia
per aliquid eius in quo est, hoc autem est essentia.
Secunda sententia est Scoti in hoc libro distin. 19. Distin.19.
Volentis vnam personam esse in alia non ratione
solius essentiæ, nec ratione solius relationis, sed
hic modus essendi non est veluti natura in supposi
to, vel forma in materia, sed quædam inexistentia quæ
opinio est falsa, & aliena a veritate, quia ista in exi-
stentia nō est cognitionis vel durationis, vel situatio
nis, vel causalitatis, vel immensitatis, vel vnitatis es-
sentiæ, vel mutuę inclusionis, relationum in esse co
gnito: ergo fictitia. Tertia sñia est Aureoli dicen-
tis vnam persona esse in alia, ratione distinctionis,
qui modus non reducitur ad aliquem modum il- Tex.22.
lorum quos Aristot. posuit 4. Physicorum. Quarta Quæst.2.
sententia est Durandi in præsenti distinctione asse-
rentis rationem huius circuminsessionis esse essen
tiam, eo quod vna omnium est, & iste modus redu
citur ad modum quo natura est in supposito. San-
ctus Thom. asserit rationem huius circum in ses-
sionis non esse vnam, sed triplicem, & prima est di-
uina essentia quę est realiter in omnibus tribus
personis: Secunda est relatio secundum intellectū
quia vnum oppositorum relatiue est in altero. Ter-
tia est origo, quia verbum est in dicente, & amatū
in amante, nec valent argumenta aduersariorum
contra istam veritatem vt clare est videre hic apud q.42. art.5.
authorem, & apud Caietanum. caueas tamen tu ab
opinione Scoti, vt tetigimus in reprobatione eius,
quia inexistentia cognitionis nō potest esse ratio
quod vna persona sit in alia, quia tūc quælibet per-
sona esset in se, cum sit sibi præsens in esse cognito,

nec